

OLIVER TWIST

~CHARLES DICKENS~

LONDRA'YA

70

KM

2. ve 3. SINIFLAR İÇİN
ÇOCUK KLASİKLERİ

MEB
TAVSİYELİ

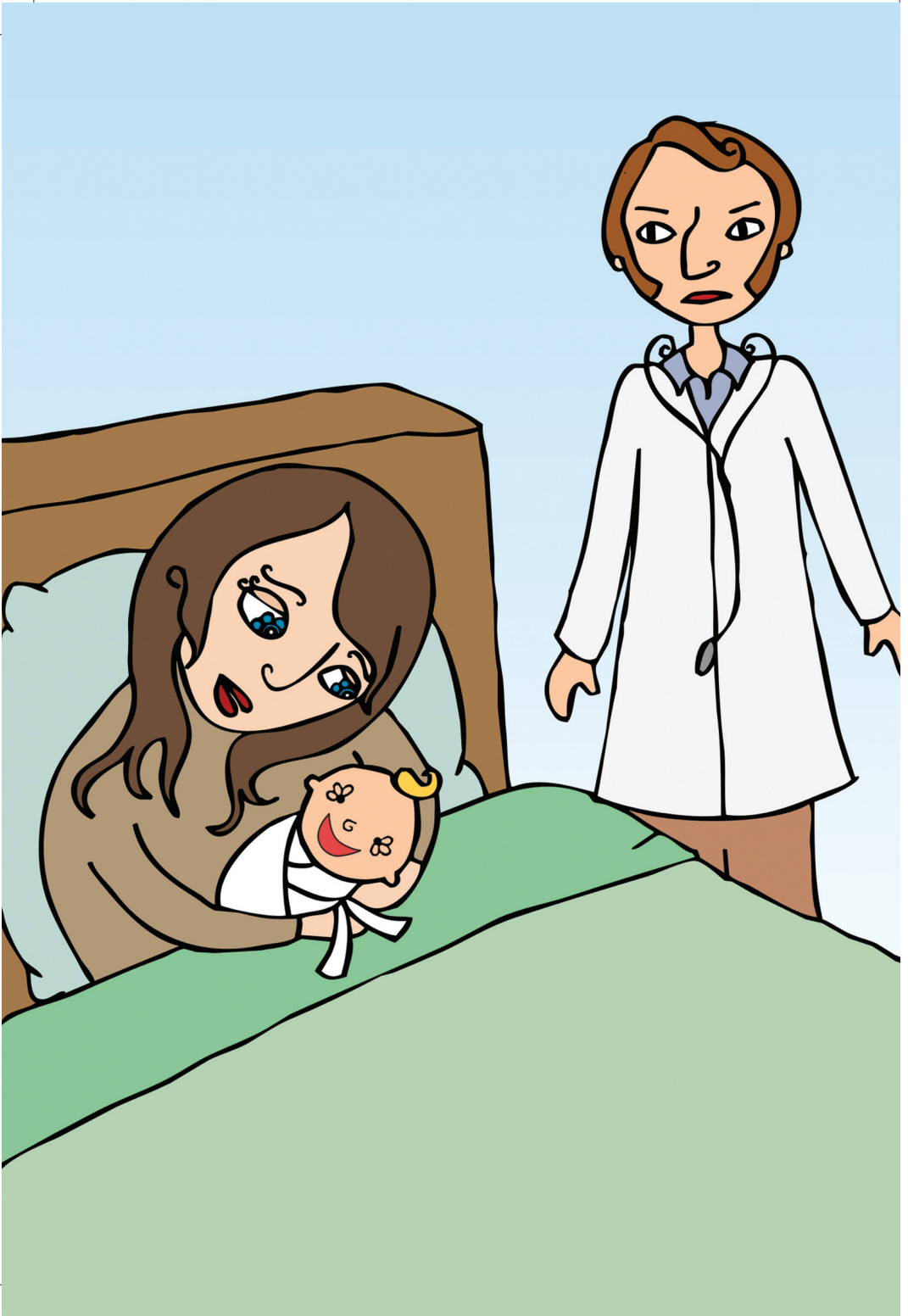
KÜÇÜK OLIVER

O gün yoksullar evinde bir çocuk doğmuştu. Doğum yapan zavallı kadını sokakta bulmuşlardı. Onun kim olduğunu ve nereden geldiğini kimse bilmiyordu. Genç ve güzel bir kadındı. Yeni doğan bebeğinin sesini duyunca başını yastığından kaldırıp, mırıldandı:

– Ne olur bana çocuğumu gösterin! Bari yavrumun yüzünü gördükten sonra öleyim!

Genç kadın çocuğa doğru ellerini uzattı. Doktor, çocuğu, kadının kollarının arasına bıraktı. Kadın, gülümseyerek bebeğinin yüzünü öptü. Ellerini çocuğunun yüzünde dolaştırdı. Mutlu gözlerle etrafına bakındı. Sonra titredi ve gözlerini kapadı.

Doktor telaş içinde hastayı inceledi:

– Yazık, çok yazık! Öldü, dedi.

Hastabakıcı gözyaşları içinde bebeği kucağına aldı:

– Zavallı kadıncağыз! Zavallı çocuk, diye mırıldandı.

Birden bebek ağlamaya başladı. Sanki anne-siz kaldığını biliyormuş gibi acı acı ağladı...

Yoksullar evinin müdürü Bay Bumble, bebeğe Oliver Twist adını verdi. Küçük Oliver, kendisi gibi kimsesiz çocukların yaşadığı bir yetimhaneye gönderildi.

Yetimhanedeki çocuklara Bayan Mann, adında yaşlı bir kadın bakıyordu. Fakat bu kötü yürekli kadın çocuklara hiç de iyi davranmıyordu. Onlar için verilen parayı kendisi alıyor, çocuklara çok az yemek veriyordu. Zavallı çocuklar açlıktan hep hastalanıyorlardı.

* * *

Günler geçiyordu. Oliver dokuz yaşına basmıştı. O gün yetimhane müdürü Bay Bumble okulu ziyarete geldi.

Bayan Mann:

– Bay Bumble, bu ne güzel bir sürpriz? Gözlerime inanamıyorum. Ziyaretinize ne kadar sevindim bilemezsiniz, dedi.

Bay Bumble şişman, çok sinirli bir adamdı. Yaşlı kadının çocuklara kötü davrandığını bilmiyordu.

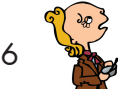
– Bayan Mann, siz çok iyi bir kadınsınız. Bu zavallı çocuklara annelik yapıyorsunuz. Sizi kutluyorum. Buraya geliş sebebim Oliver adındaki çocuk. Çocuk bugün dokuz yaşına basmış.

Bayan Mann:

– Evet, efendim. Çok sevimli bir çocuk. İnanın, çocuklar benim için dünyadaki en sevimli, en değerli yaratıklardır. Hepsini çok severim.

Bay Bumble:

– Oliver'ın ailesini bulamadık. Dokuz yaşından sonra çocuklar burada kalamazlar. Oliver'ı

büyüklerin kaldığı yoksullar evine götüreceğim.

– Tabii efendim, onu hemen getiririm, diyerek odadan çıktı Bayan Mann.

Yaşlı kadın Oliver'ın elini yüzünü yıkadı. Kendisi hakkında kötü bir şey söylerse onu çok kötü cezalandıracağını söyledi. Bayan Mann, okul müdürünün yanına gelince Oliver'a sarıldı, defalarca öptü. Çocuğun aç olduğunu kimse fark etmesin diye eline terayağlı ekmek verdi.

Küçük Oliver elinde yağlı ekmeği, başında küçük şapkası ile Bay Bumble'in ardından yürümeye başladı. Bir tek günün bile mutlu geçmediği o evden ayrıldı. Şimdi Oliver, doğduğu yoksullar evine geri dönüyordu.

Oliver, kurtulduğunu sanıyordu. Oysa yanıyordu. Çünkü yoksullar evinde, eskisinden de daha zor duruma düşmüştü. Küçük çocuk şimdi daha çok çalışıyor, daha çok acıkıyordu. Burada kalanlara sadece çorba veriliyordu.

Çocuklar yemeklerini dışarıda, yerde yiyorlardı. Bir köşede büyük bir kazan vardı. Yemek saatlerinde müdür, bu kazandan çocuklara çorba dağıtırdı. Çocuklar ellerindeki çorba kâseleri ile sıraya girerlerdi.

Küçücük kâselerle verilen çorba ile kimse doymazdı aslında. Çocuklar açlıktan gündün güne zayıflıyorlardı. Aralarında bulunan büyük bir çocuk, hepsinden daha iriydi. Bir gün arkadaşlarını:

– Benim için müdürden bir kâse çorba daha isteyiniz. Yoksa sizi fena yaparım, diye korkuttu.

Ama kimse buna cesaret edemiyordu. Sonunda kura çektiler. Kura Oliver’a çıktı.

Oliver, müdüre doğru ilerledi. Ürkek bir sesle:
– Lütfen efendim, biraz daha çorba verin, dedi.

Müdür, bir an duyduklarına inanamadı:

– Ne, diye sordu.

